Carrer de Montserrat

El sol de tardor cau suau sobre el rostre de la gent que passeja. En els escocells encara hi queden algunes fulles seques que han aguantat el vent i el servei de neteja de la ciutat. Una parella esquiva els vianants, batzegant amb el cotxet pel terra enrajolat. Una jove deambula observant les cases que formen el carrer, totes semblants, però amb petites variacions. Algunes amb una porta i dues finestres, d'altres que en tenen tres, i unes poques afortunades amb balconet i tot. En una d'aquestes finestres la jove hi veu a una nena, una nena que mira per la finestra amb enyor.

La jove no ho sap, però aquesta nena s'ha quedat sense poder veure a les seves companyes, sense poder jugar al parc, sense poder compartir experiències. Tot es converteix en un buit, una massa de temps indefinit que es perd en l'infinit. El dia mai s'acaba perquè cada dia és igual.

S'aixeca ja entrat el matí, esmorza allò que l'hi han deixat preparat sobre la taula, mira el televisor però sense moltes ganes. Es passeja per la seva habitació en cerca d'alguna distracció, despenja alguns ninots, repassa la coberta d'alguns llibres. Al final es rendeix i acaba al mateix lloc que el dia anterior, al costat de la finestra, observant com la resta de persones sí que poden campar lliurement pels carrers de la ciutat.

Entre la gent que va i ve, només una noia jove l'hi torna la mirada.

JOAN BEÀ

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/relats/156605.html

Copyright 2024 Cugat.cat